

Iz sudijskog ugla: Dragoslav Dojčinović

Savremene tendencije u suđenju

Poznavanje pravila je broj jedan, sve ostalo je stvar improvizacije • A ja ne volim improvizacije na djeci koja treniraju godinu dana da bi došla na takmičenje • Sudija mora biti u stanju da preuzme odgovornost za dodjelu poena, ako to ne umije, ne može suditi • Suština pravila jeste prepoznavanje dobre tehnike i svijest da bez jednog od kriterija nema poena

Piše: sudija Vesna VUKOVIĆ

Dojčinović i Furtula: Regionalna saradnja trenera i sudija korak je ka kvalitetu.

Tokom trajanja "Trofeja Beograda – Beogradskog pobednika 2006", Dragoslav Dojčinović, generalni sekretar Karate federacije BiH i internacionalni sudija WKF, ranga Referee A, održao je predavanje na beogradskom Fakultetu sporta i fizičke kulture kojem je prisustvovao veliki broj sudija i trenera iz Beograda i zemalja učesnica turnira, čime je savetovanje dobilo status međunarodnog karaktera.

Dojčinović je pristao i na razgovor za Internet prezentaciju BKS, a u intervjuu sa sudijom svetskog renomea osvrnuli smo se na nešto širi pogled i perspektivu karatea u svetu sporta uopšte, naravno, iz ugla "deliloca pravde".

Sagledana u celini, od trenutka kada su uspostavljena i prvi put primenjena, pravila WKF-a, pružaju drugačiji pogled na sudije, njihovu ulogu u mečevima i karate sportu.

Često osporavane od strane trenera i takmičara odluke, ipak, ostaju merilo vrednosti. Koliko su sudijske procene u suprotnosti sa slikom idealnog poena koju imaju takmičari i treneri, da li sudije greše i varaju, moraju li da uče i da se

usavršavaju, kakva je njihova uloga na tatamiju, kakav je politički odnos snaga zemlja članica WKF i kakvog to uticaja ima na dešavanja na plavoj podlozi i van nje, samo su neke od tema koje je naš sagovornik pokušao da rasvetli.

Mit o potkupljivim sudijama

Ne podržavam ideju ostvarivanja bilo kakvih interesa sa aspekta pozicija koje u datom trenutku imate • Svi sportisti jednako vežbaju i jednako se trude, i stoga moraju imati istu šansu na svim takmičenjima, bila ona revijalnog ili takmičarskog značaja, ma o kom nivou da je riječ

BKS: Koje su osnovne tendencije u tumačenju pravila, ko ih diktira i zašto? Ima li to veze sa OI i da li takav trend šteti karate sportu?

D. DOJČINOVIĆ: Nije riječ o velikim promenama. Naime, oni koji dublje poznaju pravilnike, tumačili su ih na isti način kao što se to čini i sada.

S druge strane, valja imati na umu da nijedan pravilnik nije kristalno jasan, a dvosmislenosti se različito "čitaju". Dešava se, zatim, da većina pogrešnom primjenom doprineše da nešto postane pravilo, iako to realno nije.

Stoga, mora doći do takozvanih "novih tumačenja", kako bi se izbjegla zloupotreba Pravilnika. Ona se više odnose na pojašnjavanje i unifikaciju, a suština svega je prilagođavanje i poboljšavanje Pravilnika u vezi sa ulaskom karatea u olimpijsku porodicu.

BKS: Koliko je karate dobio od prve promene pravila do sada, u širem smislu, ali i u okviru same karate porodice?

D. DOJČINOVIĆ: Nova pravila počela su se primjenjivati na SP, u Minhenu, 2000. godine. Moram reći da su dala strahovit doprinos popularnosti karatea, razvoju karate sporta i atraktivnosti samog takmičenja.

Prije toga borbe su se završavale skorom 1:0 ili 2:0. Sada on često bude i 14:7, 14:9, 15:8... To su izuzetni rezultati, jer se u meču napravi po šest ili sedam sambona.

S druge strane, doprinos leži u činjenici da su pravila dobrim djelom objektivizirana. Primera radi, rečeno je da se rukom ne može napraviti tri poena ukoliko čovjek stoji. Da bi se dobilo tri poena, protivnik se mora oboriti na tatami i dovesti u bezizlaznu poziciju.

Ukratko, do Minhena smo imali situaciju u kojoj su sudije mogle dosuditi ipon ili vazari na osnovi procjene da se radi o presretanju i nekakvom "izuzetnom tajmingu", koji se mogao tumačiti prema nahođenju. Danas su pravila puno objektivnija.

BKS: Koliko su sudije načinom bodovanja i potenciranjem određenog sportskog ponašanja u borilištu imale uticaja da se stvari izmene na ovakav način?

D. DOJČINOVIĆ: Usvajanje novog pravilnika bilo je revolucija u karateu. Ono je doprinelo iskoraku sporta prema kvalitetu, interesantnosti i prema neizvjesnosti. Mi smo imali situacije u kojima takmičar vodi sa pola poena razlike koju je mogao čuvati trideset sekundi. Sada toga više nema. Neaktivnost, naročito u poslednjih deset sekundi, se strogo kažnjava. Dalje, onaj ko radi samo ručne tehnike, teško da može stići poen razliku koja se pravi nožnom tehnikom.

Nema sigurnih pobjednika do poslednje sekunde.

BKS: Da li u WKF postoji odnos snaga "malih i velikih" sila koji se očitava kroz učešće u različitim komisijama?

D. DOJČINOVIĆ: Suština je u slijedećem. Mi, male države, nemamo kadrova i sredstava da pratimo ono što se događa u Evropi i svijetu. Naime, sve komisije Svjetske federacije sačinjene su tako da njihovi članovi sami snose troškove.

Konkretno, kada je riječ o Bosni i Hercegovini, mi jedva nađemo novac da odvedemo takmičare na Svjetsko prvenstvo. Kada bismo još imali članove u komisijama, bogami, ne znam kako bismo izašli na kraj... Moćnim federacijama kao što su Francuska, Španija, Italija, Turska..., finansije nisu problem i to je suštinski razlog njihovog prisustva.

Pored finansija poteškoću nam predstavlja nedostatak kadrova, ali i činjenica da jedan broj ljudi koji dobro poznaju karate, ne zna ni jedan strani jezik, što nas eliminiše da damo veći doprinos u ovom segmentu sporta.

Opet, za sport je karakterističan poseban oblik demokratskog organizovanja koji na isti način svima daje šansu. Male zemlje, mislim na BiH, Srbiju, Crnu Goru..., na Kongresu imaju jednak glas kao i Francuska, Španija ili Japan na primjer.

BKS: Ipak, sa aspekta korisnosti, koliko je važno ulagati u to da se predstavnici Nacionalnih federacija nađu u jednoj od komisija WKF?

D. DOJČINOVIĆ: Sigurno da je važno. Oni koji imaju predstavnike u komisijama, bliži su informacijama, u mogućnosti su da promovišu ideje svojih federacija i tako se nametnu.

Međutim, neki veliki uticaj na ono što jeste smisao sporta – takmičenje, te komisije nemaju. Primera radi, do prošle godine sam bio član Sudijske komisije evropske federacije, ali nekog posebnog uticaja nije bilo - sedite za stolom i posmatrate takmičenje.

Moram priznati da, uslovno rečeno, više uticaja imam kao kontrolor borilišta koji ocjenjuje sudije. A to nije nikakva zvanična funkcija. Ipak, naglašavam da ne podržavam ideju ostvarivanja bilo kakvih interesa sa aspekta pozicija koje u datom trenutku imate. Jer, svi sportisti jednako vežbaju i jednako se trude, i stoga moraju imati istu šansu na svim takmičenjima, bila ona revijalnog ili takmičarskog značaja, ma o kom nivou da je riječ.

U suštini smisao postojanja Nacionalnih federacija jeste prezentacija i popularizacija sporta na evropskom i svjetskom nivou.

BKS: Postoji svojevrsan mit o tome da pojedine nacije u skladu sa imenom i renomeom na svetskoj sceni imaju i određeni uticaj na sudije? Koliko istine ima u tome?

D. DOJČINOVIĆ: Spreman sam tvrditi da dogovora nema. Kada je suđenje u pitanju, nalazim se u vrhu evropske i svjetske federacije od 1986. godine. Posljednjih pet do šest godina sam kontrolor suđenja na evropskim, a posljednje dvije i na svjetskim prvenstvima. Nikad još niko nije došao kod mene da kaže: *Znaš, pripazi mi takmičara...*

Ako uticaji takozvanih "moćnih federacija" postoje (ne znam po čemu bi uostalom bile moćne, osim po brojnosti), ne bi se onda moglo dogoditi da BiH bude u finalu Svjetskog prvenstva, ne bi se moglo dogoditi ni da na Evropskom prvenstvu BiH bude druga, a Hrvatska treća, ili da na juniorskom Srbija osvoji srebro, itd. Pa, zar bi se u vrhu mogli naći i Egipat, Venecuela ili Peru.

U suštini, uspjeh zavisi više od kvaliteta nego od čega drugog. A mi smo pomalo paranoični. Naši su treneri skloni za neuspjehe osuđivati sudije, mada smo uglavnom sami krivi. To naravno ne znači da sudije nikada ne griješe.

Edukacija – uslov svih uslova!

Mi stariji ne možemo da prepoznamo sve ovo te se dešava na tatamiju, na isti način kao oni koji u rukama i nogama imaju novi sistem takmičenja • Takvi su ljudi sigurno više dobrodošli od onih koji nisu radili u sistemu WKF

BKS: Na koji način se trendovi Svetske federacije prenose na nacionalne saveze? Kako se vrši edukacija i kako sudije na nacionalnom nivou moraju da se organizuju da bi pratile WKF?

D. DOJČINOVIĆ: WKF i EKF su korektni. Nikome nisu dali ni zadatak, niti recept kako će raditi. Iz ličnog iskustva, iz perioda dok sam bio predsjednik sudijske komisije Karate saveza Jugoslavije, od 1988 do 1992. godine, mogu reći samo jedno: *pratiti evropsku i svjetsku federaciju i maksimalno im prilagoditi pravilnike!*

U BiH insistiram na puno rada, školovanju kroz seminare i što većem broju suđenja. Iako više nisam predsjednik sudijske komisije u BiH, moj uticaj, s obzirom na to da posjedujem najvišu svjetsku sudijsku licencu, nije mali kada je odabir sudija u pitanju. Zato, insistiram da se u BiH šansa daje mlađim sudijama. Moramo u njima uočiti kvalitet, jer su to oni karatisti koji izlaze iz generacije što je uzimala medalje ili je bila na dohvat odličja u sistemu velikih takmičenja WKF i EKF.

Mi stariji ne možemo da prepoznamo sve ovo te se dešava na tatamiju, na isti način kao oni koji u rukama i nogama imaju novi sistem takmičenja. Takvi su ljudi sigurno više dobrodošli od onih koji nisu radili u sistemu WKF. I sam sam jedan od tih, ali vjerujte, od pedest i dva vikenda, bar četrdeset provedem na nekom od velikih takmičenja. U svemu učestvujem i još uvijek aktivno pratim sva dešavanja, a često oblačim i kimono.

Beogradski karate savez ima dobru politiku. Vidio sam puno dobrih, mladih sudija. Imao sam priliku da na "Beogradskom pobjedniku" direktno intervenišem u nekoliko situacija i vidio sam da su ljudi spremni učiti.

Svakako da u tom smislu treba koristiti i Balkansku federaciju koja je idealna za školovanje sudija. Istina je da ovaj stepen nije neophodan uslov za Evropu, ali daje izvjesne rezultate. U Balkanskoj federaciji ima dosta iskusnih sudija koje sude i na svijetu.

BKS: Kako organizujete seminare?

D. DOJČINOVIĆ: Ne držim seminare početnicima, i obično radim sa sudijama koje po pravilu imaju već neko državno zvanje. Moj pristup je specifičan, a

apsolutno poznavanje pravila se podrazumeva. Jer, bez poznavanja pravila, i to ne u smislu da li je nešto tačno ili ne, nema dobrog sudije.

Poznavanje podrazumeva da je sudija u stanju da pojasni situaciju: zašto je nešto baš tako, a ne drugačije. U djeliću sekunde, ponekad duže, katkad kraće treba donijeti odluku u kojoj je sadržano šest kriterija za poen, i ne samo to. Nema dobrog praktičara, bez dobre teorije.

Dakle, poenta je da ovom aspektu ne posvećujem puno pažnje iz upravo navedenog razloga i akcenat stavljam na pojašnjavanje nedoumica.

Dalje, pažnju posvećujem prepoznavanju poena i kazne: šta jeste, a šta nije poen i zašto. To su, po mojem sudu, dvije najvažnije teme, koje najduže obrađujem.

Znate, ima ljudi koji su skloni dati poen zato što je neko lijepo izveo tehniku. U kriterijumima za izvođenje tehnike nemate "lijepo izvođenje tehnike". Prema tome, navedenih šest kriterija treba poštivati, i zato na tome insistiram.

Da sumiram: poznavanje pravila je broj jedan, sve ostalo je stvar improvizacije. A ja ne volim improvizacije na djeci koja treniraju godinu dana da bi došla na takmičenje.

Sledeće na čemu insistiram kod sudija jeste sposobnost da preuzmu odgovornost. Nemojte se kao glavni sudija naslanjati na pomoćne, nego preuzmite odgovornost za dodjelu poena. Onaj ko to nije u stanju, ne može biti glavni sudija.

Kada organizujem seminar, insistiram da on nema manje od četrdeset školskih časova. Kada počnete raditi, katkad vam je potrebno i pola sata da nekome objasnite zašto nešto jeste ili nije poen. I to nema veze sa pameću. Suština sudijskih pravila jeste prepoznavanje poena i svijest da bez jednog

Radojčić, Dojčinović, Kosanović, Stojković, Vuković i Rajić:
Kolegijalnost, konstruktivna kritika i spremnost da se uči.

od kriterija nemate što suditi.

BKS: Da li seminar podrazumeva i praksu i koja je to vrsta prakse?

D. DOJČINOVIĆ: Podrazumeva suđenje, jer bez suđenja nema ništa. Predavanja se slušaju u sudijskoj uniformi, a kada trebamo pojašnjavati poene, moramo biti u kimonu!

Praksa se ne stiče na seminaru. On služi da pojasni stvari. Rutina se stiče na turnirima. Ne mora to biti rang međunarodnog turnira kao što je "Beogradski pobednik". To može biti i rang pet klubova iz jedne opštine ili regije.

Ne može se naučiti suditi bez suđenja. Sudiju školuje samo sistem takmičenja koji eliminiše takmičara, gdje on ima pravu odgovornost da kaže da bolji mora ići dalje.

Specijalizacija ili svaštarenje?

Danas kate zahtjevaju bolje poznavanje nego što je to ranije bio slučaj. Nekada je sistem bio takav da je osam najboljih imalo još jednu šansu • Novi sistem eliminacija ukida ovu privilegiju • To je jedan od razloga zbog kojih je neophodno da sudije koje sude kate, moraju puno raditi kate, moraju poznavati kate iz vlastitog stila, ali i iz tri druga • Složićete se, to uopšte nije jednostavno

BKS: Ima li razlike u kata i kumite suđenju? Da li je diferencijacija sudija neophodna ili svaki sudija može suditi oba turnira?

D. DOJČINOVIĆ: U principu bi trebalo da može. Ali, u kvalitetu koji je danas prisutan i u borbama i katama, sudije se moraju specijalizirati. Karate je puno napredovao. Kate su se modifikovale. Ponekad i nije najbolje što jesu, ali je tako.

Stilovi su se počeli miješati, a ritmovi prilagođavati. Ali, gde to jeste napisano šta je pravi ritam kate? Ritam osjeća protivnik. Ako protivnik brzo napada, vi morate brzo reagovati, ako je on spor, čemu vaša brzina?

Sušтина je znanje i jednoga i drugoga. Danas, međutim, kate zahtevaju bolje poznavanje nego što je to ranije bio slučaj. Nekada je sistem bio takav da je osam najboljih imalo još jednu šansu. Novi sistem eliminacija ukida ovu privilegiju. Ako takmičar izgubi u jednom kolu, nema drugu priliku da bude prvak. To je jedan od razloga zbog kojih je neophodno da sudije koje sude kate, moraju ih puno raditi, moraju poznavati kate vlastitog stila, ali i iz tri druga. Složićete se, to uopšte nije jednostavno.

Sama licenca jeste značajna, ali je mnogo značajnije suštinsko poznavanje kate koja jeste karate. Borbe su sve bliže sportu. U njima više nije važno je li gedan barai izveden u stavu zenkocudači.

Kada u borbama govorimo o stavu, više je riječ o duhovnom stavu. U katama, on mora imati jasnu formu.

BKS: Kata ne može biti lepršava kao borba, ali duhovni odraz kate postaje lepršaviji nego što je bio. Zar vam se ne čini, iako su kate u sebi zadržale mnogo više tradicionalnog, da su se i one ipak pomerile bliže sportu i da se menjaju jednako kao i borbe?

D. DOJČINOVIĆ: I kate se prilagođavaju. Pa, kada bi sada izveli na tatami jednog od najuspješnijih takmičara stare Jugoslavije - Vebu Dimitrijevića i aktuelnog prvaka Evrope, smijali bi se kolika je razlika u načinu izvođenja kate. A u svome vremenu Veba je bio odličan.

Kate, takođe, prate ritam bržeg karatea. I ne samo to.

U karateu dominiraju atlete, pravi sportisti koji treniraju po dva puta dnevno, koriste fitness, stručnjake različitih profila... Nema više karatea sa četiri treninga nedeljno. Karate sve više postaje sport i sve je zahtevniji sa aspekta mentalnog stava, a ne samo jakih udaraca.

BKS: Danas više nije dovoljno poznavanje samo principa kate da bi se sudilo na kata takmičenjima gde su prisutni različiti stilovi? Principi ne omogućavaju prepoznavanje nijansi?

D. DOJČINOVIĆ: Sigurno je da nema dobrog sudije u katama koji ne radi kate barem tri puta sedmično. Ko to ne čini, ko stekne licencu pa se ne oblači u kimono, on može biti dobar šest mjeseci ili godinu, a onda počinje da pada. Da bi prepoznali šta je dobro u kati, morate biti u kimonu, morate se školovati i pratiti takmičare. Sudije su dužne da to čine.

Da su se na "Beogradskom pobedniku" našle prve ekipe Bosne i Srbije, one bi bile iznad osamdeset posto sudija. To su takmičari koji uzimaju medalje na svjetskim i evropskim takmičenjima, a ovo su sudije koje tamo nikad nisu sudile.

Prema tome, moramo da pratimo šta se dešava. Sport brzo ide naprijed, pa i mi kao sudije moramo više raditi.

Da li i treneri greše?

Oni koji su se uspavali nad svojim rezultatima padaju, oni koji rade – napreduju • Turska, koja je nekada bila moćna sila, na ovom prvenstvu je pokazala malo • A zašto? • Upravo zato što se uljuljkala i mislila da bez rada može biti u vrhu • Nema više malih i velikih • Ima samo onih koji rade i onih koji ne rade

BKS: Vaša ocena SP sa sudijskog stanovišta?

D. DOJČINOVIĆ: Ovo Svjetsko prvenstvo je bilo puno kvalitetnije nego prethodno. Isto važi i za suđenje, uz opasku da je i na ovom SP bilo sudijskih grešaka. Neke od njih su ispravljene kroz proteste ekipa kojima su napravljene, ali neke bogami i nisu.

Moram naglasiti da su sudije na svijetskom nivou sve spremnije i bolje edukovane. Evropa tu ima primat. Na skali od 1 do 5, evropske sudije se nalaze na 3 do 4, a azijske i afričke na 1 do 2. Stoga, ne čudi da je i evropski karate iznad ostalih. Uostalom to pokazuju i finalni mečevi Svjetskog prvenstva na kojima su dominirali Evropljani.

Oni koji su se uspavali nad svojim rezultatima padaju, oni koji rade – napreduju. Turska, koja je nekada bila moćna sila, na ovom prvenstvu je pokazala malo. A zašto? Upravo zato što se uljuljkala i mislila da bez rada može biti u vrhu.

Jedna Finska koja je pre desetak godina imala dobru ekipu, a onda pala, osjetila je da bez rada nema rezultata. Sportska sreća koja je neohodna za sami vrh, ne važi u sistemu kvalifikacija, za dolazak do finala. Sportske sreće u pet kola ne možete imati.

Konkretno to znači: neko ko je velesila, osili se misli da će tako biti stalno. A takmičar iz Irana kaže: *Ako nisam najbolji, nemam ništa!*

Ja sam to osjetio na svojoj koži. Dolazim iz Bosne i Hercegovine, a ne iz Italije ili Francuske. Iako sam dugo u vrhu evropske i svjetske federacije, uvijek sam morao biti dva puta bolji od Italijana da bih nešto predstavljao. Međutim, toga je sve manje. Nema više malih i velikih. Ima samo onih koji rade i onih koji ne rade.

BKS: Treneri i sudije se ponekad teško razumeju. Treneri su skloni da veruju da sudije vole određeni tip borca. Imali i istine u tome? Može li sudija da nešto voli ili ne i svojim ponašanjem utiče na ishod borbe?

D. DOJČINOVIĆ: Spadam u sudije koje će dozvoliti malo strožiji kontakt, ali ne kontakt koji povrjeđuje. Nisam od onih koji vole balet umesto karatea. I mnogi dijele moje mišljenje. Ali, nije to ono što treneri misle.

Treneri posmatraju samo svoga takmičara i vide samo njegove poene. Sudija to ne radi - on posmatra oba borca.

Često se pogrešan zaključak izvodi samo u cilju pravdanja onoga što nije rezultat. Testirajte takmičare. Kada god su pobijedili, ne sjećaju se ko im je sudio. Kada god su izgubili, sjećaju se da ih je

sudija ošteti i znaju kako se sudija zove. To je nerealno.

Mislim da na takmičenju nema sudija koje dolaze da unapred sude za nekoga, a protiv koga drugog. Ponekad, kad imate jednu crvenu i jednu plavu zastavicu, dolazi do izražaja, sudijski afinitet. I to isključivo u pozitivnom smeru – upravo ono što sam rekao: ja volim tvrđi karate. Ali, nikako u smislu da ću poen dati nekome ko je izazvao povrjeđu. To je prekršaj pravila!

Treneri se mogu ljutiti, ali značajno je slijedeće: takmičari u klubovima moraju trenirati ono što se na takmičenju sudi, a ne ono što se očekuje da će se suditi. Mi imamo svoja pravila, norme, seminare i edukaciju. Nema sporta bez sudija.

To znači da i treneri moraju da poznaju sudijska pravila, ali ne u smislu da znaju šta u njima piše, već da ih razumiju. Šta više, bilo bi veoma

dobro da i sami prođu dio sudijske edukacije. To bi im pomoglo da shvate da nije uvijek prvi onaj koga oni vide.

Primjera radi, takmičarima sam na seminarima davao da na znak izvode tehniku. Sudije su iz četiri različita ugla posmatrala tehniku i dešavalo se da različito vide ko je bio prvi. A zamislite da se to događa u kretanju.

Niti su sve sudije ispravne, niti je suđenje uvijek ispravno, međutim, bez dobrog sudije nema

kvalitetnog takmičara, bez kvalitetnog takmičara nema dobrih sudija. Riječ je o simbiozi i zato je pogrešno granicama razdvajati trenera i sudiju. Treba ih razdvojiti samo u smislu da na jednom takmičenju ne mogu biti u obje uloge.

Bez razumijevanja, saradnje i zajedničke edukacije sudija i trenera, nema dobrog karatea. Na kraju krajeva, mi imamo nešto što nam je zajedničko – takmičara. On pripada trenerima sa aspekta utreniranosti, sudijama pripada sa aspekta procjene ko je pobijedio. On je naša zajednička odgovornost!

BKS: Ima li razlike u nivoima suđenja, od eliminacija do finala? U čemu se ogleda?

D. DOJČINOVIĆ: Nacionalne federacije šalju svoje sudije na SP i EP sa željom da sude, a ne da sjede na stolici i gledaju. Kontrolori borilišta moraju da procjenjuju kada će manje iskusne sudije staviti u borilišta. I to su, po pravilu, manje važni mečevi. Ako sa jedne strane imate svjetskog šampiona, a sa druge svjetskog vicešampiona, možete li dati neiskusnim sudijama da sude?

To se događa u finalima i zato u tim mečevima sude najiskusije i najkvalitetnije sudije. Nivo suđenja ne može biti različit. Mada moramo manje iskusnima dati šansu da sude neke manje važne mečeve, iako realno gledano, takvih mečeva nema.

U tom smislu treba posmatrati i sposobnost da se odgovori suđenju pod velikim pritiskom i opterećenjem. Sudije koje sude finalne mečeve moraju biti jake ličnosti, ne smiju padati pod uticaj publike i trenera.

Navešću vlastiti primjer. U Minhenu sam sudio finalni meč pred izuzetno velikim brojem gledalaca. S jedne strane je bila takmičarka iz Njemačke, a sa druge iz Senegala. Dvojica sudija su pokazala zastavicu za Njemicu koja nije uradila ništa. Trebalo je imati petlje, tražiti od sudija ponovno izjašnjenje i u sred Minhena dodijeliti pobjedu Senegalima.

U takvim mečevima mora postojati unutrašnja snaga sudije. Zamislite samo, ti takmičari su prije finala prošli pet kola, i očekuju da u borilištu bude neko ko ima petlju da dosudi poen i onome ko je nepoznat.

Ja sam produkt nove politike u suđenju. Mi dajemo veliki značaj suđenju u finalnim mečevima, ali to nikako ne znači da ne vodimo računa o suđenju tokom eliminacija. Naprotiv!

BKS: Kakve su regionalne tendencije i komunikacija među Nacionalnim sudijskim federacijama?

D. DOJČINOVIĆ: Teško mogu govoriti o drugima kada je to u pitanju. Mogu govoriti o BiH. Saradnja BiH sa Slovenijom, Srbijom, Hrvatskom, Crnom Gorom, Makedonijom... je izuzetna. Gotovo da smo svakodnevno u kontaktu. Uostalom jedan od produkata takve politike je i moj dolazak ovdje. Što bude više seminara ovakve vrste, brže ćemo napredovati. Ukoliko nastavimo saradnju, sigurno ću dati svoj doprinos. Saradnja postoji i između trenera, a vjerujem da će ona biti i veća.